

Satiranje SARTR-a

Javni servis Republike Srpske (RTRS) je saopštio da je odustao od praćenja Teatar festa „Petar Kočić“ koji je održan u Banjaluci zbog predstave Sarajevskog ratnog teatra (SARTR) koja je bila u takmičarskom programu festivala.

Direktorica RTRS-a Dijana Milanković je dala i obrazloženje “Pozorište (SARTR pr. aut.) je osnovano 1992. godine okupljajući glumce i saradnike iz tri profesionalna sarajevska pozorišta, a koja su zbog agresije na BiH morala obustaviti svoj rad. U avgustu 1992. Sarajevsko ratno pozorište je konstituisano kao vojna jedinica pri regionalnom štabu oružanih snaga BiH. **Iako se u pojašnjenju o nastanku Sarajevskog ratnog teatra nigdje ne precizira ko su bili agresori, a ko fašisti 1992. godine, imajući u vidu uobičajni narativ koji dolazi iz Sarajeva prema Republici Srpskoj,** Radio-Televizija Republike Srpske je ove godine odbila da bude medijski pokrovitelj Teatar festa. RTRS ovim putem odgovara na sve upite koje smo dobili proteklih dana o razlozima zašto nismo medijski podržali ovogodišnji Teatar fest u organizaciji Narodnog pozorišta Republike Srpske“.

Kao što vidite RTRS je ustao u odbranu Republike Srpske što će svaki pravi srpski „patriota“ da podrži, ali problem nastaje kada taj princip postane toliko rastegljiv da se koristi samo onda kada nekome odgovara.

Ako je kriterijum za podršku RTRS-a, ili pojavljivanje na njemu, jasan stav o prirodi rata u Bosni i Hercegovini, bilo bi interesantno da nam direktorica Milanković objasni otkud na RTRS-u Nermin Nikšić, Čamil Duraković, Dino Konaković, Dragan Čović i da nam pojasni da li se i u kojoj mjeri njihovi stavovi o ratu poklapaju sa stavovima koji dolaze iz „Sarajeva“.

Interesantno je recimo i pojavljivanje Dragana Čavića kod Mate Đakovića, znamo li da je taj isti Čavić kao predsjednik Republike Srpske službeno priznao genocid u Srebrenici, što je „uobičajni narativ koji dolazi iz Sarajeva prema Republici Srpskoj“. Čak je i Narodna skupština Republike Srpske morala da zasjeda da bi taj dokument proglasila nevažećim.

Svi oni su se pojavili na RTRS-u za mandata direktorice Milanković.

Ako pogledate dokument pod nazivom „[Cjenovnik usluga oglašavanja i sponzorstva s opštim uslovima za RTRS- Radio RS](#)“ vidjećete da se odnos prema dešavanjima u Bosni i Hercegovini u proteklom ratu nigdje ne spominje kao kriterijum sponzorisavanja nekog događaja.

Spominju se tehnički uslovi, programski standardi Javnih emitera, „viša sila“ ili neke vanredne okolnosti, te ako su oglasne i reklamne poruke u suprotnosti sa zakonskim ili propisima RAK-a.

Biće da je ovo lični doprinos direktorice u odbrani Republike Srpske.

Ne smeta direktorici Milanković što RTRS svakodnevno afirmiše i veliča osobe koje su presuđeni ratni zločinci, ignoriše zločine počinjene u Republici Srpskoj nad Bošnjacima i Hrvatima, ne smeta joj ni to što je informativni program javnog servisa kojeg vodi smeće, ali bi da uređuje repertoar jednog pozorišnog festivala.

Bilo kako bilo, predstava je odigrana pred izdajnicima srpskog naroda koji su se dokopali karata za predstavu i aplauzom nagradili predstavu.

Ovaj „skandal“ će se brzo zaboraviti. Dijana Milanković je možda izgubila jednu bitku, ali ona i RTRS i dalje stoje na braniku Republike Srpske i ne daju sarajevskim narativima da satiru našu istinu i truju ono malo Banjalučana koji idu u pozorište.

P.S. Čini mi se da počeo unutarpartijski rat, treba spremite kokice i uživati u predstavi.